

Sygn. akt IV Ka 663/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariusz Górski SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Władysławy Kunickiej - Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2015 r.

sprawy **P. K.**

syna T. i S. z domu Z. (...) r. w D. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 14 maja 2015 r. sygnatura akt II K 523/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. J. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 663/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie wniósł akt oskarżenia przeciwko P. K. oskarżając go o to, że:

I. w okresie od 14 maja 2011r. do 15 maja 2011r. w P. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z G. K.:

- w dniu 14 maja 2011r. w P. grożąc R. P. pobiciem, zniszczeniem mienia i kradzieżą mienia, a groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona usiłował doprowadzić w/w pokrzywdzonego do

niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 5 tysięcy złotych na rzecz G. K. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę wydania pieniędzy,

- w dniu 15 maja 2011r. w P. grożąc R. P. zniszczeniem mienia i kradzieżą mienia, a groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona usiłował doprowadzić w/w pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 5 tysięcy złotych na rzecz G. K. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę wydania pieniędzy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 24 lutego 2005 roku, sygn. akt VII K 4/05 za czyn z art. 279 §1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył od 4.11.2004 – 4.11.2004 r. i od 21.02.2006– 30.10.2007

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w dniu 21 maja 2011 roku w P. groził zabójstwem A. P., przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 24 lutego 2005 roku, sygn. akt VII K 4/05 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył od 4.11.2004 – 4.11.2004 i od 21.02.2006– 30.10.2007

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 7 maja 2015 roku (sygnatura akt II K 523/15) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie

I. (pkt III wyroku) oskarżonego P. K. uznał za winnego tego, że w okresie od 14 maja 2011 roku do 15 maja 2011 roku w P. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla G.K.:

- w dniu 14 maja 2011 roku w P. grożąc R. P. gwałtownym zamachem na mienie w postaci zniszczenia mieszkania i zaboru samochodu, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, usiłował doprowadzić w/w pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie około 5 tysięcy złotych na rzecz G.K., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę wydania żądanych pieniędzy;

- w dniu 15 maja 2011 r. w P. grożąc R. P. gwałtownym zamachem na mienie w postaci zniszczenia mieszkania i zaboru samochodu, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, usiłował doprowadzić w/w pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie około 5 tysięcy złotych na rzecz G. K.lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę wydania żądanych pieniędzy,

przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 24 lutego 2005 roku sygn. akt VII K 4/05 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w dniu 4.11.2004r. i w okresie od 21.02.2006r. do 30.10.2007r., to jest przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 282 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

II. (pkt IV wyroku) P. K. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego mu w punkcie IV części wstępnej wyroku;

III. (pkt VII wyroku) na podstawie art. 632 pkt 2 kpk stwierdził, że koszty postępowania w części uniewinniającej i umarzającej postępowanie ponosi Skarb Państwa, a na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego P. K. w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa przypadających na tegoż oskarżonego kosztów sądowych, wydatki poniesione w sprawie od chwili wszczęcia postępowania zaliczając na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony P. K., podnosząc, iż nie popełnił przypisanego mu w wyroku czynu, a także krytycznie odnosząc się do dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych odnośnie przypisanego czynu, sygnalizując nadto kwestię zmiany zeznań przez świadków A. P. i M. P. w toku prowadzonego postępowania.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przeprowadzona kontrola instancyjna nie wykazała uchybień tego rodzaju, których zaistnienie skutkować by musiały koniecznością zmiany lub uchylenia zaskarżonego orzeczenia wydanego wobec P. K..

Rozpoznając wniesiony środek odwoławczy i odnosząc się do przedstawionych tez wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy wydając rozstrzygnięcie w zakresie odpowiedzialności oskarżonego P. K. za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk - zgromadzone w sprawie dowody i okoliczności ujawnione na rozprawie poddał wnikliwej i rzeczowej analizie oraz ocenie, przy uwzględnieniu wszystkich wymogów art. 7 kpk. Swoje stanowisko sąd I instancji przedstawił w przekonującym pisemnym uzasadnieniu w którym zawarte zostało wskazanie okoliczności na jakich sąd oparł swoje przekonanie a także jakie dowody uznane zostały za wiarygodne i w jakim zakresie. Zaprezentowane zaś przez skarżącego wywody sprowadzają się do zakwestionowania dokonanej w sprawie przez sąd I instancji oceny materiału dowodowego sprawy a w konsekwencji poczynionych ustaleń faktycznych w części dotyczącej czynu z art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk nie wykazując jednakże merytorycznych argumentów, które mogłyby te ustalenia jak również dokonaną przez sąd orzekający ocenę dowodów podważyć.

Przede wszystkim, odnosząc się do wyrażonego przez skarżącego stanowiska, jak również poczynionych uwag w których odwołuje się do kwestii częściowej zmiany zeznań złożonych przez świadków A. P. oraz M. P., zaznaczyć należy, iż dokonana przez sąd I instancji ocena zeznań złożonych przez wymienionych świadków nie budzi zastrzeżeń. Analizując te zeznania Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku wskazał w jakiej części dał wiarę relacji przedstawionej przez A. P. jak i M. P. oraz dlaczego a w jakiej waloru takiego nie przyznał i z jakich względów, przedstawiona zaś w powyższym zakresie argumentacja jest logiczna, jasna, przekonująca i zbędne jest jej powielanie. Faktem jest, że zarówno A. P. jak i M. P. złożyły przed sądem ponownie rozpoznającym sprawę częściowo odmienne w swej treści zeznania, dostrzec jednakże także należy, iż te zmienione przez świadków zeznania odnosiły się do kwestii zdarzenia objętego zarzutem przedstawionym P. K. a opisanym w pkt IV części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. W swojej relacji przedstawionej w dniu 27 marca 2014 roku M. P. po odczytaniu przez sąd uprzednio złożonych zeznań a znajdujących się na k. 1307 akt sprawy podała, iż nie podtrzymuje odczytanych zeznań, wskazując przy tym m.in., iż cyt. „Ja byłam wtedy z mamą w (...), ale nie było wtedy tego K. i nie miało miejsce takie zdarzenie”. Ponadto odnotować również w tym miejscu należy, iż także świadek A. P. w swoich zeznaniach złożonych przed sądem w dniu 27 marca 2014 roku przyznała, iż cyt. „nie miało miejsce takie zdarzenie przed (...). Nie wiem dlaczego potwierdziłam, że to prawda. Wszystkie dotychczas odczytane zeznania są prawdziwe, jedynie to ze zdarzeniem z (...) są nieprawdziwe. Prawda jest i podtrzymuje to, że P. K. w jeden dzień przyszedł i grożąc żądał pieniędzy i na drugi dzień przyszedł z dwoma, jak w odczytanych zeznaniach i też grożąc żądał pieniędzy. Pod (...)zdarzenie nie jest prawdziwe” (k. 2739). Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż reguła oceny dowodów określona w art. 7 kpk zezwala na to, by przyjąć, że poddawany ocenie dowód jest wiarygodny jedynie w części (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26.10.2012 roku II Aka 296/12) podobnie wypowiedział się także Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrażając w wyroku z dnia 17.09.2009 roku pogląd, iż w ramach swobodnej oceny dowodów mieści się możliwość przyznania wiarygodności jedynie pewnym fragmentom wyjaśnień danej osoby, a zdyskwalifikowanie danego dowodu w pozostałej części. Taka ocena musi być jednak należycie i wszechstronnie uzasadniona oraz, opierać się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, uwzględniając zasady wiedzy, logicznego rozumowania oraz wskazania doświadczenia życiowego por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17.09. 2009 roku II Aka 181/09). Dokonując wnikliwej i rzeczowej analizy złożonych przez wymienionych świadków w sprawie tej zeznań Sąd Rejonowy miał na uwadze powyższe tj. fakt złożenia przez wskazanych świadków częściowo odmiennych w swej treści zeznań jak również wskazywane przez te osoby przyczyny zmiany złożonych w

tym zakresie zeznań i relacje te ocenił w sposób swobodny a nie dowolny, tak z osobna jak i w powiązaniu z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami.

Rozpoznając wniesiony w sprawie środek odwoławczy odnotowania ponadto także wymaga, iż składając zeznania już w dniu 16.05.2011 roku świadek A. P. wskazywała, iż do ich mieszkania dzień wcześniej przyszło trzech mężczyzn a mianowicie K. P., B. D. i K. M., którzy bez zezwolenia weszli do tego lokalu mieszkalnego i jak stwierdziła świadek „oni w mieszkaniu próbowali nas zastraszyć, że powybijają nam szyby w mieszkaniu a nawet zorganizują kradzież naszego samochodu” zaznaczając przy tym ponadto, iż uprzednio miała miejsce sytuacja gdy P. K. po wejściu do mieszkania świadka krzyczał i wyzywał oraz żądał wydania pieniędzy. Zeznania te złożone w niedługim czasie po zaistniałych zdarzeniach mają cechy relacji, wypowiedzi spontanicznej i pozostającej bez wpływu innych osób, co dostrzegł już sąd I instancji i przywołał w pisemnym uzasadnieniu jako argument przemawiający za przyznaniem waloru wiarygodności tej części relacji przedstawionej przez świadka A. P..

Zauważyć ponadto także należy, iż o tym, że wobec R. P. w czasie zajścia z dnia 15 maja 2011 roku kierowane było przez oskarżonego P. K. żądanie wydania pieniędzy sygnalizowana była również w zeznaniach złożonych przez świadka I. K.. Rozpoznając sprawę sąd rejonowy odniósł się z uwagą do zeznań złożonych przez tego świadka, a przedstawione w toku postępowania przez I. K. relacje ocenił w sposób swobodny. Z zeznań tego świadka wynika, że w dniu 15 maja 2011 roku do mieszkania R. P. wszedł oskarżony P. K. i zażądał wydania pieniędzy „za spirytus” a ponadto także, iż chciał uzyskać kluczyki od samochodu, podając, iż chce jechać do N., przy czym obecni byli wówczas wraz z wymienionym także M. K. i D. B.. Analizując niniejszą sprawę nie można nadto również w tym miejscu pominąć, iż na okoliczność przebywania oskarżonego P. K. wraz z innymi osobami w czasie przedmiotowego zajścia z dnia 15 maja 2011 roku w tym mieszkaniu wskazywała również w swoich wypowiedziach M. P.. W przedstawionej relacji świadek wskazywała przy tym m.in, iż wymieniony w tamtym czasie „krzyczał do taty, żeby go zawiózł chyba do N., chciał chyba kluczyki od samochodu ale nie pamiętam dokąd” zaznaczając dodatkowo także, iż „oni potem poszli, tato wrócił nigdzie z nimi wtedy nie jechał”.

Sąd Rejonowy rozpoznając ponownie sprawę wnikliwie i rzetelnie analizował i ocenił z uwzględnieniem art. 7 kpk tak jak inne dowody zgromadzone w sprawie, również wypowiedzi G.K.. Nie można w tym miejscu zaś nie zauważyć, że wymieniony w swoich wyjaśnieniach, a następnie także złożonych w sprawie niniejszej zeznaniach wskazywał, iż w maju 2011 roku zatrudnił oskarżonego przy zwózce drewna, w trakcie rozmowy jaka miała wówczas mieć miejsce pomiędzy wymienionym a P. K. wymieniony miał zaoferować się, iż zabierze R. P. samochód, który następnie sprzedadzą na złom, w swoich zeznaniach złożonych na rozprawie w dniu 22 maja 2014 roku G. K. dodatkowo zaznaczył także, iż „my chcieliśmy wziąć od P. tego malucha w celach rozliczeniowych, ja chciałem się z nim rozliczyć, a K. stwierdził, że P. też go wkręcił na jakieś pieniądze. Ustaliliśmy z K., żeby poszedł do P., żeby P. sam dał ten samochód na poczet długu, bo ja już nie wiedziałem jak mam z tym P. rozmawiać” (k. 2792).

W świetle zgromadzonych i prawidłowo, z uwzględnieniem wymogów art. 7 kpk ocenionych dowodów, sąd I instancji uprawniony był do uznania, iż oskarżony P. K. dopuścił się czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Wymierzona oskarżonemu P. K. za przypisany mu w wyroku czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk kara roku pozbawienia wolności nie może zostać uznana za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Orzeczona wobec tego oskarżonego kara pozbawienia wolności uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez wymienionego przestępstwa oraz nie przekracza stopnia winy oskarżonego. Kara w tym wymiarze spełni cele zamierzone ustawą wobec skazanego. Sąd rejonowy trafnie uznał także, iż wobec osoby oskarżonego brak jest podstaw do zasadnego formułowania pozytywnej prognozy kryminologicznej. Zauważyć należy, iż przypisany wymienionemu czyn nie miał charakteru incydentalnego, P. K. był już bowiem wielokrotnie karany sędownie co jednakże nie powstrzymało go przed popełnieniem kolejnego przestępstwa a przypisanego mu w niniejszej sprawie czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 124 z późn. zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 4 i § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 tj.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. J. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. kwotę 516,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.